

17.mai: Trygg i stormen

Sokneprest Sjur Isaksen

Nasjonaldagen kommer uansett omstendighetene vi lever under. Kalenderen bryr seg ikke om verdenskriger, finanskriser eller virusutbrudd, den vender sine blader like stødig og taktfast som alltid. Tiden lar seg heller ikke stoppe av mine personlige kriser. Dagene kommer og går, slik også med nasjonaldagen.

Men dagene har ulik farge. Og på 17.mai vendes blikket mot det som bygger landet, det som styrker fellesskapet, det som kan gi både meg og samfunnet vårt et fundament som tåler en storm. Det har Jesus noe å si om:

Hver den som hører disse mine ord og gjør det de sier, ligner en klok mann som bygde huset sitt på fjell. Regnet styrtet, elvene flommet, og vindene blåste og slo mot huset. Men det falt ikke, for det hadde sin grunnvoll på fjell.

Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør det de sier, ligner en uforstandig mann som bygde huset sitt på sand. Regnet styrtet, elvene flommet, og vindene blåste og slo mot huset. Da falt det, og fallet var stort.»

Da Jesus hadde fullført denne talen, var folket slått av undring over hans lære, for han lærte dem med myndighet og ikke som deres skriftlærde. (Matt 7,21-29)

Bergprekenen nærmer seg slutten. Jesus har talt lenge og innstendig, med myndighet og kraft. Han har tegnet Guds vilje for folket, med sterke farger og brede penselstrøk. Når han så, helt til slutt, skal si noe om viktigheten av alt det han har sagt, tyr han til et bilde fra sitt eget håndverk. Noe hadde han lært i de korte ungdomsårene han gikk i lære hos sin far, tømmermannen Josef. Selv har jeg aldri bygd et eneste hus, men jeg skjønner hva Jesus mener. Det er fundamentet som avgjør en bygnings soliditet og varighet. Jesus treffer i hjertet av vår forfengeligheit når han minner oss på det vi kanskje vet, men ikke bryr oss så mye om. I bladkiosken finnes det hundre forskjellige magasiner om arkitektur og interiør, men jeg har ikke funnet et eneste blad om forskaling og grunnmur. Ikke har jeg lett heller.

Hadde Jesus vært sjømann eller fisker, kunne han kanskje uttrykt seg slik: «*Ingen fortøyer en båt til seg selv.*» Likevel er dette vår fristelse, som nasjon og som enkeltmennesker; å fortøye oss til oss selv. Nasjonal og personlig selvtilfredshet kan forlede oss til å tro at vi klarer oss på egen hånd, at vi er mest fornuftige eller modige hvis vi ikke knytter oss til noe eller noen utenfor oss selv. Men det er omvendt. Det modigste mennesket er det som ber om hjelp. En båt som bare er fortøyd til seg selv, vil drive til havs og være et lett bytte når stormen kommer. Og nasjonalsalmen vår uttrykker det slik: «*Vil Gud ikkje vera bygningsmann, me fåfengt på huset byggjer.*»

Det ligger en dyp nåde gjemt i disse bildene: Den som har sitt fundament i Gud eller som er fortøyd til Kristus, får sin verdi uavhengig av prestasjoner, økonomi, helse, eller lykke. Det er ikke din styrke som avgjør om du er trygg i stormen. Den som erkjenner sin avhengighet er koblet til en kilde som aldri blir tom.

Nå er det mennesker det gjelder, ikke hus og båter. De samme verdiene som gjelder i det store, gjelder også i det små. I Bergprekenens korte sluttappell, spissformulerer Jesus forholdet mellom å høre og å gjøre. Det er dette forholdet som skiller klokskap fra uforstandighet.

- Å høre Jesu ord er en forutsetning for å lære ham å kjenne. For å kunne bli glad i musikken til en artist eller komponist, vil du neppe nøye deg med å lese musikk anmeldelser i avisa eller høre andres anbefalinger. Du vil lytte til originalen. Jesu ord har en uoppslitelig evne til å berøre og provosere, varme og bevege stadig nye generasjoner. Det begynner med å høre.
- Å gjøre etter Jesu ord sammenliknes altså med å få sitt liv festet til grunnfjell, slik at det blir stående i alle slags påkjenninger. Det er en indre logikk i Jesu bilde. Tenk deg, slik mange har måttet gjøre, at du mottar en kreftdiagnose av din lege. Sykehuset har laget et behandlingsprogram der det inngår både cellegift og strålebehandling, og de har god tro på at behandlingen vil gi deg mange nye og gode år. For de fleste av oss ville det være naturlig, ikke bare å høre på denne anvisningen, men faktisk å følge den. I tillitt ville vi gjøre alt det vi fikk foreskrevet.

I liknelsen blir den klokes hus stående. Verken en vakker fasade eller en smart innredning i hodet, kan redde oss fra livets og dødens stormer. Verken nasjonen Norge eller personen meg har noen garantier for å tåle alle stormer. Og ingen av oss overlever døden. Det avgjørende er hva livet er festet til, både i liv og død. Den kloke har sitt liv festet til noe utenfor seg selv, noe som er mer solid og bestandig. Den kloke er festet til Kristus, han som var før oss og som skal være etter oss.

Velsignet 17.mai!